

Kitt Hartley

**EEN
UITGELEZEN
MOORD**

HELEN COX

Helen Cox

Een uitgelezen moord

Kitt Hartley - Deel 3

De Fontein

I

Inspecteur Malcolm Halloran trapte het gaspedaal van zijn zwarte Fiat Linea diep in en reed met hoge snelheid langs een wegwijzer naar de Esk Valley-gevangenis.

Nog vijf kilometer.

Vijf kilometer woeste heide tot aan de muffe bezoekerimte waar hij de moordenaar van zijn vrouw weer in de ogen zou kijken.

Als hem dat lukte, zou hij zeker weten of Jeremy Kerr er toch weer in geslaagd was een moord te plegen, ook al zat hij achter de tralies.

Halloran probeerde rustig te blijven ademen, terwijl die gedachte steeds weer pijnlijk bij hem bovenkwam. Deze hele episode had immers allang afgesloten moeten zijn. Had Kerr echt een manier gevonden om weer iemand om te brengen, zij het op indirecte wijze? Zo ja, hoe kon hij Kerr dan tot een bekentenis dwingen, nu hij in de gevangenis zat en niets meer te verliezen had? Hij hoefde niet op een 'verlaat de gevangenis zonder te betalen'-kaartje te hopen, hoeveel informatie hij ook leverde. Niettemin moest Halloran een manier vinden om de waarheid boven tafel te krijgen. De vorige keer had Kerr zeven mensen van het leven beroofd, voordat Halloran op een avond een boek over Angelsaksische goden op zijn boekenplank zag staan. Als hij er na de dood van zijn vrouw niet zo op gebrand was geweest om de zaak op te lossen, had hij het mogelijk niet gezien tussen alle onschuldige boekwerken over heidewandelingen en militaire geschiedenis. Een van de runen op de rug van het boek kwam overeen met een symbool dat in de hand van Kerrs derde slachtoffer was gekerfd, en dat bleek het eerste kruimeltje in een spoor dat uiteindelijk tot

de veroordeling leidde van een ritualistische moordenaar en een collega met wie hij ooit goed bevriend was geweest. Als bleek dat Kerr voor de dood van nog een onschuldig slachtoffer verantwoordelijk was, moest Halloran koste wat kost voorkomen dat er nog meer levens te betreuren zouden zijn.

Omdat hij zich absoluut niet bezig wilde houden met de talloze vragen, die hem op dit moment alleen maar verwarden, probeerde hij zijn aandacht te richten op het paarse heideland-schap dat aan hem voorbij gleed en concentreerde hij zich op het punt aan de horizon waar de varens de pastelblauwe junihemel toucheerden. Maar zelfs de betoverende kleuren van de hoogzomerse heidevelden boden hem niet zo veel afleiding dat hij het voorval kon vergeten dat zich iets meer dan drie uur geleden op het politiebureau van York had afgespeeld.

Halloran slaakte een diepe zucht. Hij had zich deze dag anders voorgesteld. Om te beginnen had hij deze week volgens zijn rooster op zondag eigenlijk vrij, maar daar bleef het niet bij. Hij was van plan geweest de ochtend in bed door te brengen met Kitt. De afgelopen nacht was heel bijzonder geweest. Nadat hij zes maanden lang had geprobeerd te bewijzen dat hij haar vertrouwen waard was, had ze zich eindelijk helemaal aan hem overgegeven. Voordat hij zelfs maar kon overwegen om de verlangens te uiten die hij voor andere bedpartners verborgen had gehouden, was het zaak Kitt te laten weten hoe teder hij eigenlijk was. Ze gingen nu een paar maanden met elkaar naar bed, en daarbij had hij er altijd op gelet niet overhaast te werk te gaan. Het ging er vooral om een band te scheppen met deze nieuwe, buitengewone vrouw in zijn leven. Maar gisteravond had hij voor het eerst kunnen doen waarnaar hij al sinds hun eerste ontmoeting verlangde; hij had daar althans een begin mee kunnen maken.

Hij herinnerde zich de wellustige glimlach op Kitts gezicht toen hij zijn riem om haar polsen had gewikkeld. Was hij op dit moment maar bij haar geweest, dan had hij nog wat suggesties in haar oor gefluisterd en kunnen zien hoe ze quasi-verontwaardigd haar wenkbrauw optrok. Maar nee, hij

reed ergens op de heide in de auto achter demonen uit een vorig leven aan.

Halloran schudde zijn hoofd en probeerde zijn gedachten van zich af te zetten. Hij had een briefje op zijn kussen gelegd om Kitt te laten weten hoeveel de afgelopen nacht voor hem had betekend en dat hij naar het bureau was geroepen. Maar nu hij bedacht wat ze met elkaar hadden beleefd, wilde hij haar bellen. Hij wilde haar stem horen en haar laten weten wat er aan de hand was. Maar als hij aan die drang toegaf, werd hij waarschijnlijk gedwongen om nog eens goed na te denken over wat hij ging doen, en dat kon hij zich niet veroorloven. Hij wilde koste wat kost Jeremy Kerr nog eens in de ogen kijken.

De auto bereikte de top van een kleine heuvel, waar hij zicht kreeg op de Hole of Horcum, een 130 meter diepe kom in de Levisham-vallei. Volgens een plaatselijke legende was de laagte gesmeed door een reus die tijdens een ruzie met zijn vrouw een handvol aarde bij elkaar had geschraapt om naar haar toe te gooien. In werkelijkheid was de kloof ontstaan doordat het gesteente in de loop van duizenden jaren was uitgesleten door het water dat uit de heuvel opwelde. En met dat gevoel om uitgehold te worden door een oerkracht die in je opwelde en de persoon die je ooit was wegvrat, was Halloran meer vertrouwd dan hij ooit wilde toegeven.

Hij had nog nooit openlijk gehuild over de dood van zijn vrouw, zelfs niet op haar begrafenis. Maar op heel wat eenzame avonden had hij zich overgeven aan de whiskyfles en zijn verdriet de vrije loop gelaten. Tot vanochtend had hij zich er steeds van kunnen overtuigen dat hij die duistere periode eindelijk achter zich had gelaten, maar hij had zich vergist.

De weg voerde langs de afgrond die het hart van het heidegebied doorsneed, waarna er een nieuwe heuvel volgde. Ditmaal dwaalde Hallorans blik langs het korte stukje weg dat hij kon overzien af naar een lang, zandkleurig gebouw op nog geen anderhalve kilometer afstand. Hij fronste zijn wenkbrauwen en zijn hart begon te bonzen. Kon hij Kamala's parfum ruiken? Hij ademde nog eens diep in. Nee. Dat was

onmogelijk. De laatste sporen van die geur waren al lang uit zijn leven verdwenen. Afgezien van een trouwring in een doos vol rommel op zolder in York was er geen enkel tastbaar bewijs meer dat hij ooit een vrouw had gehad. En toch leek er nu onmiskenbaar een zweem van jasmijn en perzik in de lucht te hangen. Halloran draaide het portierraam open, genoot van de koele bries en wreef met zijn hand over zijn gezicht, alsof hij wakker wilde worden uit een nare droom.

Hij keek op zijn horloge: 07.40 uur.

Het bericht om naar het bureau te komen was even na vieren die nacht op zijn telefoon binnengekomen. Kitt lag zo vast te slapen dat hij haar absoluut niet wakker had willen maken. Toen hij op het bureau was aangekomen, zaten ze allemaal op hem te wachten: hoofdinspecteur Ricci, brigadier Banks en brigadier Redmond van de recherche. Nooit zou hij de blik op hun gezichten vergeten op het moment dat hij die kamer binnenliep, net zomin als het nieuws dat ze hem vertelden of zijn onbezonnen reactie op wat Ricci te zeggen had. Hij wist zeker dat hij tijdens zijn tirade de angst in Ricci's ogen had zien opflitsen. Hij kon het haar niet kwalijk nemen dat ze van haar stuk was gebracht. Hij was zelf ook van zijn gedrag geschrokken; hij moest zijn kalmte terugvinden voordat hij Kerr weer onder ogen kwam.

Halloran haalde een groep fietsers in; die waren ongetwijfeld aan een of andere epische tocht bezig op terrein dat tot de steilste in Engeland behoorde. Hij had nooit begrepen waarom het zo leuk was om steile heuvels op te fietsen; het leek hem een krankzinnige bezigheid, maar dat zei Kitt ook altijd tegen hem als hij 's ochtends ging hardlopen.

‘Waarvoor ben je toch op de vlucht?’ zei ze altijd met een scheef lachje als hij zijn loopschoenen aantrok.

‘Voor jou in elk geval niet,’ was alles wat hij dan wist te zeggen.

Even later sloeg Halloran linksaf een zijweg vol kuilen in, die naar een hoog, zwart hekwerk van gewapend staal voerde. Het leek stevig genoeg om criminelen binnen te houden en

ook stevig genoeg om iedereen die zich op hen wilde wreken buiten te houden. Als een politieagent een gevangene wilde bezoeken, moesten er gewoonlijk formulieren worden ingevuld en verschillende andere bureaucratische obstakels worden overwonnen. Maar als je een hoge politiefunctionaris was met de juiste connecties, kon je nog wel eens gematst worden. Als Kerr weigerde met hem te praten, kon hij hem niet dwingen, maar Halloran vermoedde dat Kerr de kans niet zou laten lopen om de man die hem achter de tralies had gezet onder ogen te komen en waarschijnlijk ook te beschimpen.

Halloran drukte op de bel van de beveiliging om zijn komst bij de receptie aan te kondigen, en even later zwaaide het ijzeren hek open. Ergens in dit gebouw, in het doolhof van lange, witte gangen waarin de voetstappen van cipiers weerklonken, en soms het gejammer van een gekwelde gevangene, zat Kerr een gevangenisontbijt naar binnen te werken, zonder te weten dat hij bezoek kreeg van de man wiens leven hij had geprobeerd te vernietigen. Wat Halloran precies zou doen als hij weer oog in oog kwam te staan met de moordenaar van zijn vrouw, had hij nog niet besloten.

2

Hallorans maag kromp ineen toen de deur van de verhoorkamer in de westvleugel krakend openging. Langzaam ging zijn blik omhoog. Kerr liep quasi-paraderend op hem toe in zijn gevangenstrainingspak. Bordeauxrood, constateerde Halloran, de kleur van gestold bloed.

Halloran wist dat Kerr vergezeld zou worden door twee cipiers, maar hij keek ze geen moment aan. Daartoe was hij nu niet in staat. Hij concentreerde zich volledig op de man die ervoor verantwoordelijk was dat zijn leven vijf jaar geleden volledig op zijn kop was komen te staan.

Het gevangeniseten viel bij Kerr niet in de smaak, zo veel was zeker. Hij was magerder dan toen hij als rechercheur op het bureau van Eskdale aan zijn zijde had gewerkt. Hij had toen een kalm bestaan geleid, samen met Kamala in het schilderachtige dorpje Irendale op de heide, voordat Kerr haar had gewurgd. Kerrs haar was in de gevangenis gemillimeterd, zodat zijn grote oren nog verder uitstaken dan vroeger. Maar de blik in die grijsgroene ogen was nog even kil en hol als altijd, zelfs nog voordat Halloran hem als seriemoordenaar had ontmaskerd.

Met een flauw lachje om zijn lippen ging Kerr tegenover Halloran aan tafel zitten. Hoewel Halloran de blik van de gevangene vasthield, probeerde hij zich daar niet op te focussen. Hij wilde Kerr vanwege die blik graag een paar beuken op zijn ogen toedienen, maar hoe bevredigend dat ook zou zijn, hij schoot er niets mee op als hij daardoor zelf in de cel belandde op verdenking van het toebrengen van zwaar lichamelijke letsel. Als Halloran de waarheid boven water wilde krijgen, moest hij het hoofd koel houden en zich slechts op

één ding concentreren: Kerr tot een uitspraak verlokken die erop wees dat hij meer wist over het lichaam dat gisteravond was gevonden.

‘Klop maar als u klaar bent met hem, meneer,’ zei een van Kerrs begeleiders, waarna ze hen de rug toekeerde en de deur uitliep, met haar collega in haar kielzog.

De twee mannen staarden elkaar een moment zwijgend aan. Kerr dacht waarschijnlijk dat Halloran dezelfde onder-vragingstactiek gebruikte als ze ooit samen hadden toegepast: net zo lang wachten totdat een verdachte er genoeg van had. Je moest hen ertoe dwingen als eerste iets te zeggen, zodat je ze kon onderbreken en kon laten zien wie de leiding had. In werkelijkheid nam Halloran alleen de tijd om hem eens goed te bekijken. Hij was op zoek naar een aanwijzing of Kerr verrast was om hem te zien, of een andere emotie. Maar de gelaatsuitdrukking van zijn ex-collega bleef cryptisch. Het zelfgenoegzame lachje wees er mogelijk op dat hij Hallorans komst had verwacht, maar kon evengoed een teken zijn dat hij geen idee had wat er aan de hand was. Hoe dan ook, Kerr had waarschijnlijk het idee dat hij de overhand had in dit gesprek. Hij was slim genoeg om te begrijpen dat Halloran hem slechts zou bezoeken als hij geen andere keuze had.

‘Heb je me gemist, Malc?’ zei Kerr.

Hallorans maag kromp nog iets verder ineen. Dat kwam niet alleen omdat hij zich weer realiseerde hoe irritant Kerrs schorre stemgeluid was. Al sinds hij twee turven hoog was, had iedereen zijn naam altijd tot Mal afgekort, behalve Kerr. Hij wilde blijkbaar per se zijn eigen speciale koosnaampje gebruiken. In de vele nachten waarin Halloran had zitten piekeren over wat er tussen hem en Kerr was gebeurd, had hij zich afgevraagd of zelfs dat koosnaampje tot Kerrs manipulaties behoorde. Was dat een manier om hem te laten denken dat ze een unieke band hadden, en waren zijn verdenkingen daarom onterecht? Was Kerr echt zo krankzinnig om te geloven dat er ook maar iets van die vriendschap resteerde? Of probeerde hij hem gewoon op stang te jagen?

‘Ik heb de dagen afgeteld.’

‘Dat zal best. Ik durf te wedden dat je me buiten staat op te wachten als de poort opengaat en ik het zonlicht weer in stap. Maar je zult nog een tijd geduld moeten hebben voordat ik hieruit kom. Daar heb je zelf voor gezorgd.’

‘Vlei jezelf niet. Ik heb al jaren niet meer aan je gedacht.’

Kerr grijnsde breeduit. ‘Je had zeker andere dingen aan je hoofd? Of andere mensen, misschien? Heb je al een andere vrouw? Dat heeft dan niet lang geduurd.’

Halloran weerstond de verleiding om op deze belediging in te gaan, maar onder de tafel balde hij zijn vuisten. Hij had een paar jaar langer gewacht om zijn leven weer op te pakken dan de meeste andere mannen. Toch deed de insinuatie dat vrouwen in zijn leven een soort wegwerpartikel waren hem pijn. Maar Kerr was hem alleen maar aan het uitdagen, en hij moest niet toehappen.

‘Ik heb vanochtend trouwens wel aan je gedacht,’ zei Halloran, die er op een of andere manier in slaagde een nonchalante toon te blijven aanslaan.

‘Als je daar gelukkig van wordt,’ zei Kerr. ‘Ik heb altijd al gedacht dat je misschien een duistere kant had die je voor jezelf hield. Als het een bepaalde behoefte van jou bevredigt om aan mij en alles wat ik heb geflikt te denken, wil ik je graag van dienst zijn.’ Zijn grijns werd nog breder, maar Halloran zag aan een glinstering in zijn ogen dat zijn nieuwsgierigheid was gewekt. Hield hij zich van de domme om de indruk te wekken dat hij onschuldig was of was hij alleen maar benieuwd hoeveel Halloran over de moord wist?

‘Ik heb zojuist je bezoekerslijst bekeken en daarbij kwam een bekende naam naar voren.’

‘Tja, we hebben drie jaar samengewerkt, Malc. Dan ken je mijn vrienden en familie natuurlijk, of de lieden die zich daar nog altijd toe willen rekenen.’

‘Sinds wanneer ben jij zo goed bevriend met Kurt Goodchild?’ Halloran richtte zijn blik op Kerrs gezicht, op zoek naar een zenuwtrek of een ander signaal, maar de naam Goodchild

had hem niet van zijn stuk gebracht.

‘Ach ja, Kurt, dat was altijd al een beetje een sneu ventje.’

‘Je weet dat het erger is dan dat.’ Halloran was erin getraind om belangrijke details te onthouden, zoals de opvallende kenmerken van iemands gezicht, maar dat van Kurt Goodchild was wel heel opvallend. Het lag aan zijn ogen. Hij had de ogen van een geschrokken konijntje: op zijn hoede en ineengedoken. Er was niet veel voor nodig om hem angst aan te jagen.

‘Nou, als je in een klein dorp als Irendale woont, wordt iets snel bekend. Schizofrenie toch? Vreselijke ziekte. Daardoor worden mensen...’

‘Beïnvloedbaar.’

Kerr keek Halloran aan. ‘Ja, precies.’

‘Dus je geeft het toe?’

‘Een man in mijn positie geeft nooit iets toe, Malc, dat weet je best.’ Kerr leunde achterover in zijn stoel. ‘Maar dankzij jou heb ik tijd zat. Ga gerust verder. Vertel me nog eens een verhaaltje.’

‘Je hebt met Goodchild gesproken.’

‘Als iemand de moeite neemt om je in de gevangenis te bezoeken, is het niet echt beleefd om de hele tijd je mond te houden. Waar zijn je manieren gebleven?’

‘Als ik jou was, zou ik dit serieus nemen,’ zei Halloran. ‘En wel meteen.’

‘Als je in de gevangenis zit, ga je de zaken in perspectief zien, Malc. Als de persoonlijke vrijheden ontbreken waaraan je gewend bent geraakt, maak je je niet druk om kleinigheden. Ik heb aan deze kant van het hek met veel gevaarlijker tuig te maken dan jouw soort. Dus als je wilt dat ik je serieus neem, moet je me iets bieden waarover ik serieus kan zijn.’

‘Je bent vast wel zo verstandig om mij niet uit te testen,’ bromde Halloran.

Kerrs grijns werd nog breder. ‘Misschien is jou testen een gemakkelijke manier om de tijd te doden.’

‘Waarover heb je met Goodchild gesproken?’ zei Halloran,

die Kerrs spottende opmerkingen nog altijd negeerde, ook al kostte hem dat grote moeite.

‘Vooral over zijn moeder. Knap lastig om hem over iets anders te laten praten, misschien weet je dat nog. Zij is echt de enige met wie hij op goede voet staat, en met mij, natuurlijk. En daarom heeft hij het vaak over haar.’

‘En als ik het aan Goodchild zou vragen, zou hij me dan hetzelfde vertellen?’

‘Ik heb geen idee wat zo’n jongen jou onder druk van een verhoor zou vertellen.’

Halloran werd met de seconde prikkelbaarder, maar hij mocht Kerr geen zichtbaar signaal geven dat hij er genoeg van begon te krijgen.

‘Goed dan. We spelen het op jouw manier.’ Hallorans toon bleef kalm, maar hij stond nu toch op, legde zijn handen vlak op de tafel en boog zich naar Kerr toe. ‘Ik zal je vertellen wat je wilt weten: gisteravond is er in Irendale een dode vrouw gevonden. Volgens de laatste informatie denkt de recherche dat ze vrijdagavond is vermoord.’

‘Vermoord? Hoe dan?’ Kerr likte zijn lippen af.

‘Waarom vertel jij me dat niet?’ Halloran stond op en begon met zijn armen over elkaar om de tafel heen te lopen.

‘Ik geloof niet dat ik begrijp wat je daarmee bedoelt, Malc.’

‘Wat ik bedoel is dat ik weet dat je op de een of andere manier betrokken bent bij de dood van deze vrouw. Het is slechts een kwestie van tijd voordat ik erachter kom hoe, maar uiteraard kun je het voor jezelf gemakkelijker maken door nu te bekennen.’

Kerr keek fronsend. ‘Ik was erg goed in mijn vak, jongen. Het heeft verdomd lang geduurd voordat je wist wat ik allemaal van plan was. Maar zelfs ik moet toegeven dat ik niet zo’n kanjer ben dat ik van achter de tralies een moord kan plegen in een dorp dertig kilometer verderop. Maar ik ben gevleid dat je denkt dat ik zo creatief ben.’

‘Iemand als jij zou zeker een manier vinden.’

‘Van hier tot Teesside wemelt het van de leeglopers; waarom

denk je dat ik er iets mee te maken heb?’

‘Laten we zeggen dat dit lichaam het een en ander gemeen had met de lichamen die je vijf jaar geleden verspreid over het dorp achterliet. Het enige verschil is dat je het ditmaal niet zelf hebt gedaan,’ zei Halloran. ‘Je hebt het Goodchild laten opknappen.’

Kerr begon te lachen. Hij lachte zacht hinnikend, alsof hij niet genoeg adem kreeg. ‘Als dat de beste theorie is die je kunt verzinnen, acht ik de kans klein dat je deze zaak oplost, vriend.’

Halloran keek Kerr nors aan. ‘Het heeft je in het verleden geen goed gedaan om mij te onderschatten. Je kunt dus beter opening van zaken geven en opbiechten wat je tegen Goodchild hebt gezegd.’

‘Dat heb ik je al verteld. Geen woord over een moord. Als Kurt er al iets mee van doen had, kwam dat niet door iets wat ik tegen hem heb gezegd.’

‘Dus het is gewoon toeval dat Goodchild jou bezoekt en dat er dan drie dagen later op dezelfde wijze als jij te werk ging een vrouw wordt vermoord in het dorp waar jij woonde?’

‘En als het nou een copycat is geweest?’ zei Kerr. Hij keek de rechercheur hoofdschuddend aan. ‘Daar heb je geen moment aan gedacht, hè? Je ging er meteen van uit dat deze zaak over jou ging, over wat ik heb gedaan. Dat is altijd jouw probleem geweest, Malc, je vat alles altijd te persoonlijk op. Na de moord op K-’

‘Waag het niet haar naam te zeggen,’ beet Halloran hem toe, terwijl hij er niet aan probeerde te denken hoe hij zijn eigen handen om Kerrs keel zou klemmen en zo hard zou knijpen dat Kerr zelf de pijn en pure doodsangst zou ervaren die zijn slachtoffers vlak voor hun dood hadden gevoeld, met inbegrip van Kamala.

Alsof hij Hallorans gedachten kon raden, staarde Kerr hem aan. Zijn blik stond ernstiger dan Halloran ooit gezien meende te hebben. ‘Tja, het is me wel een trieste toestand. Na zo veel jaar denk je nog steeds dat het in die zaak uitsluitend om jou ging, hè?’

Halloran zweeg en sloeg zijn armen over elkaar.

‘Malc, bij de moorden die ik heb gepleegd had ik nooit dat bepaalde slachtoffer of diens familie op het oog. Ik deed gewoon wat een stem vanbinnen me opdroeg.’ Kerr tikte tegen zijn slaap en lachte vals. ‘Het was een soort honger die ik moest stillen. Er was niets persoonlijks aan. Ik dacht dat zo’n slimme juut als jij dat intussen wel door zou hebben.’

Halloran trok zijn wenkbrauwen op om te overdenken wat Kerr had gezegd. Kerr had beweerd dat hij bij het plegen van een moord onder bevel stond van Wodan, een oude god van de dood. Halloran was er nooit achter gekomen of Kerr dit echt geloofde of alleen gebruikte om zich te distantiëren van de gruweldaden die hij had begaan. Nu hij al vijf jaar in een zwaar beveiligde gevangenis zat, had hij alle tijd gehad om zijn misdaden te overdenken en zijn eigen psychische gesteldheid nog eens te beoordelen. Maar Kerr had al eerder een spelletje met Halloran gespeeld, en dat zou hij niet nogmaals laten gebeuren.

‘Verwacht je nou dat ik begrip toon? Of wil je een gouden medaille omdat je zo leuk over je wandaden kunt filosoferen?’

‘Ik zeg alleen hoe het zit,’ zei Kerr. ‘Ik was in zekere zin opgelucht toen ik achter de tralies werd gezet. Ik hoefde niet meer te kiezen of ik me aan die stem zou onderwerpen. Na alle zaken die je de afgelopen jaren hebt onderzocht, weet je vast wel waarover ik het heb. Je wilt gewoon op dit moment niet luisteren naar die stem in je binnenste. Het gaat je er momenteel alleen om die moord op dat meisje op jezelf te betrekken en met je vinger te wijzen. Je wilt dit vast niet horen, maar ik ben onschuldig, Malc.’

‘Onschuldig,’ herhaalde Halloran tandenknarsend. ‘Bepaald geen woord waarmee ik jou zou willen omschrijven. Ik weet niet hoe je bij de dood van deze vrouw betrokken bent, maar luister goed naar wat ik zeg: ik zal niet stoppen voordat ik daarachter ben.’

Eerste druk, maart 2022
Dit is het derde deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *Murder on the Moorland*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
company
Copyright © 2020 Helen Cox
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Peter de Rijk
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagillustratie Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 6312 8
ISBN e-book 978 90 261 5966 4
ISBN luisterboek 978 90 261 5967 1
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.